

In Artis teekende en teekende hij, leeuwen, tijgers, buffels, arenden, marmotjes en giraffen, en hij teekende portefeuilles vol. Koppen, pooten, gewrichten, houdingen, tot hij het beest uit zijn hoofd kon neerschrijven; want — hier kwam misschien weer de kweekschool-docent boven — hij verlangde ook van den aanstaanden onderwijzer, dat deze goed op het zwart-bord uit het hoofd kon schetsen. Hoe weinig onderwijzers verstaan die kunst?

Dat zwerven door Artis, waar hij alle beesten kende, met vele bevriend was, is voor hem de grondslag geweest van veel later werk; en de illustraties van het dierenepos „de Vos Reinaerde” bijv. danken hieraan hun ontstaan.

Mede misschien op aansporing van Allebé, maar anders alleen op die van zijn speurende geest, begon hij met lithografeeren, maakte schoolplaten en illustreerde schoolboekjes. Dit was echter een soort vooroefening, d.w.z. het was voor hem een aanleiding om op steen te kunnen teekenen, zonder dat hij bedoelde iets van zich zelf te geven.

Dat kwam met het in December 1898 verschenen prentenboekje „Pims-poppetjes,” 't welk een verrassing was op artistiek gebied.

Het geeft de droom weer van een klein ventje (het zoontje van een bevriend schilder) dat de Japansche etagère-beeldjes levend zag worden en zich vereenigen tot een groot festijn.

De kleur, de compositie, de opzet en niet het minst de uitvoering van dit boekje is zoo goed als wij het in dien tijd maar zelden zagen.

Hier heeft Wierink partij getrokken van al de mogelijkheden die de lithografie biedt, en ook d i t was in dien tijd een toer, want de vaklithograaf kende g e e n andere technieken, dan het teekenen met crayon, met de pen en touche, en het graveeren. Dat er met touche gewasschen kon worden behoorde tot de buitensporigheden, die „een artiest” zich wel eens veroorloven kon, maar waar toch niets van terecht kwam. Wierink heeft echter in „Pims-poppetjes” en zelfs in latere affiches bewezen dat het w e l mogelijk was, zelfs bij snelpersdruk. Intusschen was Wierink ook directeur van de Avondschool voor den Werkenden Stand geworden, en het pleit zeer zeker voor zijn inzicht dat hij daaraan mannen als Dijsselhof, Lion Cachet, Kromhout, Theo Molkenboer, Mendes da Costa wist te verbinden. Ik geloof niet te veel te beweerden als ik veronderstel dat ook h u n persoonlijk werk, vooral dat van Dijsselhof en Lion Cachet, van zeer merkbaren invloed is geweest op Wierink's later geëxperimenteer. Volbloed schilder was hij eigenlijk niet, al herinner ik mij een oud schildertje van hem dat even aan Allebé's werk doet denken, maar wel teekenaar, zeer vast teekenaar zelfs, die nu ieder materiaal ging beproeven. Hij teekende, waschte, schaafde op steen, en waar dit een voor zijn gevoel t e picturaal effect gaf als illustratie, begon hij in hout of liever z.g.